

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Bakó Zoltán Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Bakó Zoltán ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a 304. sz. Ügyvédi Iroda (**alperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Zamadits Péter ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2013. február 4. napján meghozott 22.P.22.835/2011/11. számú ítélete ellen az alperes 12. sorszámon előterjesztett és Pf.2. sorszámon kiegészített fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 150.000 (százötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 2.310.400 (kettőmillió-háromszáztízezer-négyszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes megváltoztatott keresetében az alperes kötelezését kérte 28.800.000 forint és ezen összegből 5.578.000 forint után 2008. június 30., 4.126.600 forint után 2009. május 9., 9.842.000 forint után 2010. május 9. és 9.334.000 forint után 2011. április 21. napjától a kifizetésig a Ptk. 301/A. §-ának (2) bekezdésében írt mértékű késedelmi kamat, valamint a perköltség megfizetésére. Az 5.578.000 forint összegű követelését vételár jogcímén terjesztette elő, további követelése pedig az alperessel kötött szerződés jogellenesen felmondásából eredő, 2008. május 9. napjától 2011. május 8. napjáig a szerződésszerű teljesítés hiányában elmaradt vagyoni előny volt.

Az alperes érdemi védekezésében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy azokra a termékekre, melyek vételárát a felperes tőle követeli, a felperessel adásvételi szerződést nem kötött, a felperestől egyetlen terméket sem rendelt meg. A felperes nem az alperes, hanem a Vöröskereszt részére szállította le termékei egy részét, melyet a Vöröskereszt „Sebfelelős” kampányában a sebfelelősi dobozban

ingyenesen kívánt a résztvevőknek biztosítani. Az általa leszállított további termékeket sem az alperesnek, hanem a kampányban résztvevő szervezeteknek, személyeknek, ingyenesen, reklámozási céllal bocsátotta a rendelkezésére. A felek szerződéskötését követően a felperestől terméket nem rendelt. A szerződésben, melyre álláspontja szerint a megbízás szabályait kell alkalmazni, a felmondás jogát arra az esetre korlátozták, ha az alperes a szerződés megkötését követő egy éven belül jelentős értékű marketing tevékenységet végez. Miután erre nem került sor, a feltétel nem teljesült, ezért az alperest a rendes felmondás joga a Ptk. szerint megillette. Amennyiben a bíróság ezt az álláspontot nem osztaná, arra hivatkozott, hogy a felperes a szerződést megszegte azzal, hogy az alperes kizárólagos forgalmazási jogát megsértette, továbbá azzal, hogy a termék grafikai megjelenésében a feleknek nem sikerült megegyezniük. Az alperes ezért joggal mondta fel a szerződést.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.000.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat. Kötelezte továbbá, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 900.000 forint le nem rótt illetéket.

Az ítélet indokolása szerint a felperes 5.578.000 forint vételár megfizetése iránti keresete azért volt alaptalan, mert a felperes a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem bizonyította, hogy az alperessel adásvételi szerződést kötött, továbbá hogy az alperes a vételárat nem fizette meg. A felperes saját előadása szerint sem történt megállapodás arra vonatkozóan, hogy meghatározott vételár ellenében meghatározott mennyiségű termék tulajdonjogát az alperesre átruházza, írásos megrendelés nem volt, a felperes számlát nem állított ki. A felperes a termékeit maga is árulta, ajándékba adta, illetve biztosította, hogy a sebfelelősi dobozba bekerüljenek. Az erre vonatkozó tanúbizonyítás sem támasztotta alá a felperes keresetét, az pedig, hogy az alperes a mai napig árulja a felperes termékeit, nem bizonyított.

Az elsőfokú bíróság a felperes szerződésszegésre alapított kártérítési igényét sem találta alaposnak. A felek között létrejött együttműködési megállapodásként nevesített szerződést több szerződéstípus elemeit tartalmazó, atipikus megállapodásnak tekintette. A szerződés szerint az alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy évente bizonyos mennyiségű terméket rendel a felperestől, aki azt biztosítja a részére. A perbeli szerződés keretszerződés volt, melyet az alperes évenkénti megrendeléseit töltöttek volna meg konkrét tartalommal. A megállapodás ezért jogilag a felperes termékének adásvételére vonatkozó előszerződésnek minősül. A felek közötti tartós jogviszonyban a felek a felmondás jogát érvényesen nem korlátozhatták, mert nem megbízási szerződést kötöttek. A szerződés 4.3. pontja kizárólag a forgalmazó érdekeit védő rendelkezést tartalmaz, amikor a felmondás korlátozását azzal indokolja, hogy az alperes mint forgalmazó a jövőben olyan befektetéseket eszközöl, amelyek a határozott idő előtti felmondás esetén nem térülnek meg. Az alperes azonban ilyen szolgáltatást nem nyújtott, ezért a felmondásnak helye volt, melyet az alperes megfelelő formában gyakorolt. A szerződés szerinti rendes felmondás esetére a felek kizárólag az alperes javára kötöttek ki meghatározott összeget, ezért ezen a jogcímen a felperes követelést

nem érvényesíthet. Az elsőfokú bíróság szerint a Ptk. 208. §-ának (5) bekezdése alapján az alperesnek alapos oka volt arra, hogy a szerződéstől elálljon, mert a felperes a termékeket ellenőrzés nélkül értékesítette, továbbá - bár a marketing tevékenységet az alperesre bízta - az alperes által kért változtatáshoz a csomagolás terén nem járult hozzá. Az elsőfokú bíróság kétségesnek ítélte, hogy a szerződés egyáltalán létrejött-e. A szerződés 4.1. pontjában a felek úgy rendelkeztek, hogy azt a hatálybalépéstől számított 10 évre kötik, amelyből az következik, hogy a szerződés nem az aláírással egy időben lépett hatályba, a hatálybalépés időpontjáról azonban külön nem rendelkeztek. Miután a szerződés lényege a forgalmazó megrendelése, ebből az következik, hogy az első szerződés szerinti megrendelés a hatályba lépés időpontja. Mivel megrendelésre nem került sor, az alperes felmondása olyan jognyilatkozat, ami azt eredményezheti, hogy a szerződés létre sem jött.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett. Fellebbezésében kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet úgy változtassa meg, hogy a felperes keresetének adjon helyt. Másodlagosan, amennyiben az eljárás megismétlése, vagy kiegészítése szükséges, a Pp. 252. §-ának (3) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási terhet egyoldalúan rá hárította. Valójában azonban neki azt kellett volna bizonyítania, hogy a termékeket az alperes részére átadta, az alperesnek pedig, hogy őt a termékek átadásánál az ajándékozás szándéka vezette. A termékek átadását bizonyította, mivel az alperes is elismerte, hogy a termékeket leszállította, továbbá hogy volt olyan alkalom, mikor kollégája azokat személyesen vette át. Azt is elismerte, hogy néhány terméket készpénzben kifizetett. Az alperes valóban ingyen osztogatta a felperes termékeit, azonban ez nem bizonyítja azt, hogy a felperes azokat ingyen bocsátotta volna az alperes rendelkezésre. A felperes úgy gondolta, hogy ezeket a termékeket az alperesnek megfizeti. Ezt **Mné** tanúvallomása is bizonyítja. Az elsőfokú bíróság érthetetlen módon értékelte azt, hogy a termékei az alperes honlapján megtalálhatók. Nyilvánvaló, hogy ez csak az alperes általi értékesítést szolgálhatta, és hogy a vele kötött együttműködési szerződés alapján került sor azok hirdetésére. Indokolatlan az elsőfokú bíróság azon érvelése is, hogy az alperesnek a felperes szétszogatott termékeivel kapcsolatos igazolt bevételei nem voltak. A készpénzben megjelenő bevételek mellett a média-megjelenésből, a kampány sikeres lebonyolításából pozitív referenciák származhatnak, melyek ugyanolyan fontosak az üzleti világban, mint a készpénz-bevételek, hisz hosszú távú haszont eredményeznek. Az elsőfokú bíróság megállapításával szemben az együttműködési szerződés nem előszerződés, hanem egy olyan vegyes szerződés, mely pontosan tartalmazza a felek jogait és kötelezettségeit, a termékek árát, valamint a minimálisan megrendelendő termék mennyiségét. Teljesen érthetetlen az elsőfokú bíróság indokolásának az a része, miszerint a szerződés 4.2. pontja a felmondás jogát arra az esetre korlátozza, ha az alperes jelentős összegű befektetést eszközöl, de ez valójában nem történt meg. Az alperes a 2010. október 20. napján kelt védekezésében a marketing tevékenységének értékét 5.000.000 forint + áfa összegben jelölte meg, másrészt az alperes a felpereshez újságíró és fényképészt

küldött, akik interjút és képeket készítettek a reklámkampányhoz. Az elsőfokú bíróság a hátrányára értékelte, hogy nem volt tételes megállapodás közöttük az általa továbbra is értékesíthető 2500 db termékre. A szerződést az alperes fogalmazta, tehát ez leginkább neki felróható. Az alperesi ügyvezető elismerte: tudott arról, hogy a felperes a termékeit patikákban, kisebb drogériákban árusítja, azonban nem tudta bizonyítani, hogy ő a 2500 db-os határt túllépte, és hogy mással is szerződött az értékesítésre. Nem felelt meg a valóságnak, hogy a termék arculatának megváltoztatásától elzárkózott. Az arculatváltás több hónapos, jelentős anyagi befektetést igénylő folyamat. A termék jelenlegi arculata lett engedélyezve, és az alperes ezzel kezdte meg a forgalmazást. Amennyiben a forgalmazás sikeres, ő hozzájárult volna a jövőbeni arculatváltozáshoz. Az sem felelt meg a valóságnak, hogy nem működött együtt az alperessel a romániai gyártás ellenőrizhetősége körében, ez csak az alperes ügyvezetőjének egyoldalú nyilatkozata volt. Abszurdnak tartotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, mely szerint a szerződés létrejötte kétséges, hisz a szerződés létrejöttét a felek sem vitatták, és a szerződés egyetlen pontja sem rendelkezik arról, hogy az az első megrendeléssel lépne hatályba. Előadta, hogy a szerződés egyértelműen megjelöli a határozott idő letelte előtti felmondás esetét, mely a bizonyítható és súlyos szerződésszegés. A felmondásban szereplő indok, miszerint az alperes nem látja biztosítva a gazdaságos forgalmazáshoz szükséges anyagi befektetésének megtérülését, nyilván nem felel meg a szerződés 4.3. pontjának, továbbá a felmondás a szerződésszegés tényét világos és egyértelmű bizonyítékokkal nem támasztotta alá, és a felmondási határidőt sem tartotta be. Az alperes a felmondásban írtakhoz képest a perbeli érdemi védekezésében a felmondási okokat megváltoztatta, mely megváltoztatott felmondási okok nem felelnek meg a valóságnak.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira hivatkozással. Kiemelte, hogy a felperes fellebbezésében előadottakkal szemben az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher szabályait helyesen alkalmazta, és ez alapján helyesen állapította meg, hogy a felperes sem a vételár követelését, sem az elmaradt hasznát nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt az 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. §-ának (4) bekezdése szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért az ítéletet a másodfokú bíróság egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével teljes egészében, ítéletének indokolásával részben értett egyet.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperest nem illeti meg a vételár jogcímén előterjesztett 5.578.000 forint kereseti követelés.

A másodfokú bíróság rögzíti, hogy e követelés a felperes kereseti tényállítása szerint két részből állt, 1.246.350 forint az alperesnek átadott, 3.280.000 forint pedig a felek együttműködési szerződésének keretében az alperes által megrendelt és a felperes által legyártott termékek vételára volt. Az 1.246.350 forint értékű termékek a keresetben részletezettek szerint több alkalommal és több részletben kerültek az alperesnek átadásra.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerinti kötelezettségének eleget téve a 7. sorszámú jegyzőkönyvben tájékoztatta a felperest, hogy neki kell bizonyítania, hogy az 1.246.350 forint értékű terméket az alperesnek átadta, az alperesnek pedig, hogy az átadás ingyenes volt. Ennek megfelelően a felperes bizonyításának sikertelensége, vagy az alperes bizonyításának eredményessége az alperes fizetési kötelezettségét egyaránt kizárta.

A fellebbezésben foglaltakkal szemben a felperes a perben nem bizonyította, hogy a „sebfelelős” doboz tartalmához biztosított 420.000 + 390.000 forint értékű terméket az alperesnek adta át. A felperes által bizonyítékként csatolt CMR fuvarlevél éppen azt bizonyította, hogy e termékek átadása nem az alperes, hanem a Vöröskereszt részére történt.

A felperes által 2008. február 26-án átadott 55.250 + 59.500 forint értékű, 85 csomag termék vonatkozásában a felperes a 7. és 8. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített személyes meghallgatása során maga ismerte el, hogy e termékeket a kampány keretében tartott előadás résztvevőinek adta át ingyenesen, reklám céljából. A felperes bizonyítása tehát e tétel vonatkozásában sikertelen, míg az alperesé sikeres volt.

A 2008. június 25. napján a KIKA parkolójában az alperesnek átadott 33.600 + 31.200 forint értékű termék vonatkozásában a felperes sikerrel bizonyította, hogy az átadás az alperes részére megtörtént. Az ingyenesség alperes általi bizonyítása körében, a bizonyítékok mérlegelése során a következőket kellett figyelembe venni. E termékmennyiségre vonatkozó írásbeli megrendelés az alperes részéről nem vitatottan nem volt. A felperes e mennyiségre számlát nem állított ki. A kereseti tényállításból következően e mennyiség megrendelése nem a felek közötti együttműködési szerződés alapján történt, figyelemmel arra, hogy a szerződésre hivatkozással a felperes a 3.280.000 forint értékű áru vételárának megtérítését követelte. A felperes ezen termékeinek átadására tehát a kampány keretében került sor. A felperes a kampány során saját maga által is elismerten termékeit jelentős mennyiségben és ingyen, reklámozási céllal osztogatta. A bíróság e bizonyítékoknak a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelésével azt állapította meg, hogy az átadás körülményeiből kifejezetten az következik, hogy e termékek átadása a felperes részéről ellenszolgáltatás nélkül történt.

Az alperes 24 db 16.800 forint értékű termék átvételét elismerte. Elismerte azt is, hogy ennek átvétele ellenérték fejében történt, állítva, hogy az ellenértéket megfizette. A felperes tagadásával szemben a felperes tanácsadójaként megjelölt - a felperes indítványára kihallgatott - tanú 10. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített

vallomása bizonyította, hogy az alperes e termék ellenértékét a felperesnek megfizette.

A zánkai ifjúsági rendezvényen átadott 240.000 forint összegű termék vonatkozásában a felperes a 8. számú jegyzőkönyvben rögzített személyes meghallgatása során elismerte, hogy e termékeket a rendezvényen a diákok csoportjainak ő, és a barátnője adta ajándékba. Azt is elismerte, hogy az itt osztogatott 60 ml-es kiszerelés ingyenes termék minta, illetve adomány volt. A felperes bizonyítása tehát e tétel vonatkozásában sikertelen, míg az alperesé sikeres volt.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján helyesen döntött az 1.246.350 forint összegű vételár iránti követelés elutasításáról.

A 3.280.000 forint összegű termék vonatkozásában az elsőfokú bíróság szintén a 7. számú jegyzőkönyvben tájékoztatta a feleket arról, hogy a felperes köteles bizonyítani, hogy ezen termékeket az alperes a felperestől megrendelte, és a felperes e termékeket erre tekintettel gyártotta le. A felperes a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettsége ellenére sem a megrendelést, sem pedig a termékek legyártását nem bizonyította. A bizonyítás sikertelensége a 3. § (3) bekezdése szerint a felperest terhelte. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen döntött a felperes 3.280.000 forint összegű vételár követelésének az elutasításáról is.

A felperes csak a másodfokú eljárás során csatolt bizonyítékot arra, hogy termékei az alperes honlapján megtalálhatóak, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése szerint nem vette figyelembe.

Az elsőfokú bíróság a felperes kártérítés iránti keresetét több jogi indok alapján utasította el. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi indokai közül a következővel értett egyet, az alábbiak szerint kiegészítve azt.

A megállapodás 4. pontja szerint a felek a szerződésüket határozott időre, 10 évre kötötték, azzal, hogy a szerződés rendes felmondás hiányában további 10 évvel automatikusan meghosszabbodik. Megállapodtak abban is, hogy a szerződés az első 10 év alatt kizárólag bizonyítható és súlyos szerződésszegés esetén mondható fel. Rögzítették, hogy a rendes felmondás jogát arra vonatkozóan korlátozzák ilyen mértékben, hogy az alperes az értékesítési marketing tevékenységére a szerződés aláírását követő első évben közel 10.000.000 forintot fog költeni.

A felek között a per során vita merült fel abban a kérdésben, hogy e szerződéses nyilatkozatot hogyan kell érteni, és hogy az alperes felmondása a szerződés rendelkezéseinek megfelelően történt-e. A másodfokú bíróság e szerződéses nyilatkozatnak a Ptk. 207. §-ának (1) bekezdése alapján történő értelmezése során figyelembe vette, hogy a szerződés nem tartalmazott rendelkezést arról, hogy az alperes milyen összeget köteles a marketingtevékenységére fordítani, továbbá azt a körülményt, hogy a szerződés felmondása esetén az alperest éri tényleges kár, de csak abban az esetben, ha a marketing tevékenysége körében tényleges és

jelentős befektetéseket hajt végre. E körülményekre, az alperes feltehető akaratára és a szavak általánosan elfogadott jelentésére figyelemmel az alperes vitatott szerződési nyilatkozatát úgy kellett érteni, hogy a felek a rendes felmondásban megállapodtak, mely jogot azzal a feltétellel korlátozták, hogy az első évben az alperes 10.000.000 forint összeget az értékesítési marketing tevékenységre fordít. Ez a feltétel azonban nem valósult meg, így módon a szerződéses rendelkezés helyes értelmezése szerint a szerződés korlátozás nélkül felmondható volt. Az alperes 2007. június 30-i felmondásával ezért a szerződés a Ptk. 321. §-ának (1) bekezdése szerint jogszerűen szűnt meg. A felperes által hivatkozott szerződésszegő magatartás hiányában az első fokú bíróság helyesen utasította el a felperes kártérítési követelését is.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes képviseletével felmerült másodfokú perköltségének a megfizetésére. Az alperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján - a (6) bekezdésre figyelemmel az elvégzett munkával arányban álló összegben - állapította meg. A feljegyzett fellebbezési illeték megfizetéséről 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2014. március 13.

. Hőbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
előadó bíró

Dr. Bleier Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: